

[Boligministeren.]

forslag en skattelettelse på 190 kr. Familien opnår således ca. 240 kr. mere i huslejetilskud og skattelettelse, end lejestigningen udgør. Har familien kun 1 barn og bor i en 2 værelsesers gennemsnitslejlighed, kan huslejeforhøjelsen anslås til 175 kr. Familien vil ikke få huslejetilskud, men skattelettelsen vil andrage et beløb på 175 kr., svarende til huslejeforhøjelsen, og der skaffes altså fuld dækning for den øgede huslejudgift. I København vil en familie med 3 børn få en huslejeforhøjelse i en 3 værelsesers gennemsnitslejlighed i den gamle boligmasse på ca. 250 kr. Huslejetilskuddet vil kunne ydes med 425 kr., og skattelettelsen bliver 235 kr., således at familien vil få en nettolettelse i sine udgifter på 210 kr. For en familie med 1 barn i en 2 værelsesers lejlighed i København vil huslejestigningen blive 180 kr., mens skattelettelsen vil blive 235 kr., altså en nettolettelse på 55 kr.

Jeg vil gerne anmode om, at man, når man diskuterer forhøjelserne, også ser på den anden side af bogholderiet, så man kan se, hvad det faktiske resultat for den enkelte beboer reelt bliver. Som man vil se af disse eksempler, har boliglovskomplekset et klart socialt sigte, samtidig med at det løser de hovedproblemer, som uomgængeligt har presset sig på til løsning gennem mange år.

Jeg skal i øvrigt ikke kommentere lejevlovsforslaget yderligere, men jeg vil gerne sige noget om forslaget til lov om boligbyggeri.

Jeg fremhævede i min fremsættelsestale, at grundsynspunktet for forslagens finansieringsbestemmelser er, at statsfinansieringen gradvis skal reduceres og afløses af en statsgarantiordning. For regeringen er det imidlertid en forudsætning, at denne overgang kan gennemføres, uden at det går ud over boligproduktionen. I selve lovforslaget er der ikke opstillet noget egentligt program for det antal lejligheder, som bør opføres om året, men i min fremsættelsestale har jeg omtalt, at vi i de kommende år må sigte på at fastholde et byggeniveau på omkring 23 000 lejligheder om året. Jeg understregede endvidere, at i løbet af få år vil de store årgange melde sig og stille boligkrav, og produktionen må være tilsvarende større.

For mig er det en given ting, at over-

gangen fra statsfinansiering til privatfinansiering ikke lader sig gennemføre, uden at man får etableret et organiseret marked for sekundær långivning til boligbyggeriet, og det er også det, forslaget tager sigte på. Der kom i går fra de ærede medlemmer hr. Lorentzen og hr. Thestrup visse betænkeligheder til orde, nærmest som en vis tvivl om, hvorvidt det private penge-marked skulle kunne løse denne opgave, eller om det var rede til det nu. Dertil vil jeg sige, at pengemarkedet, institutionerne, der har med disse spørgsmål at gøre, har reageret overordentlig positivt på forslaget og er gået ind i et samarbejde for at komme frem til et tilfredsstillende resultat. Jeg deler altså ikke den mistillid til de private kræfter, som der blev givet udtryk for fra borgerligt hold i går. Jeg tror, der er mulighed til stede for den overgang fra statsfinansiering til privat finansiering, som lovforslaget forudsætter.

Det er klart, at vi under udarbejdelsen af retningslinjerne for disse finansieringsinstitutioner måtte støde på en række problemer, som vi ikke kunne tage endelig stilling til i første omgang. Vi forhandlede ganske vist med de interesserede organisationer og institutioner, men begge parter var jo sådan set handicappet, vi spillede som med blind makker, fordi vi ikke kunne sige konkret, hvad der kom til at stå i det pågældende forslag. Derfor kunne ingen heller give bindende tilsagn.

Nu er stillingen en anden. Ved lovforslagenes fremsættelse fik vore forhandlingspartnere grundlag for at gøre deres stilling op. Derefter har vi på ny kunnet forhandle med organisationerne, og disse forhandlinger har ført til afklaring på en række punkter.

Lad mig først nævne den traditionelle foranstående prioritering, som varetages af kredit- og hypotekforeningerne. Det er ofte sagt, at disse foreningers långivning i efterkrigsårene har været for lav, og at de burde kunne yde væsentlig større bidrag til byggeriets finansiering, uden at man udsatte obligationsejerne for en risiko. Jeg deler denne opfattelse; men når det er sagt, er jeg samtidig glad for at kunne konstatere, at der i den allerseneneste tid er sket en glædelig udvikling i retning af højere låneudmåling for kredit- og hypotekforeningernes vedkommende. Det er min opfattelse,